

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVI. évfolyam 15. szám. 2015. augusztus 1.

Ára 0,80 lej

Az emberek vágnak az együttlétre

Több ezren az idei Kálvin-héten is

A Kálvin-évek pozitív hozadékát jelzi az, hogy a kézdi-orbai egyházmegyében a hivatalosan meghirdetett Kálvin-émlékévek elteltével is igény mutatkozott az immár hagyományossá vált Kálvin-napok megszervezésére. A szervezők a régi alapokra építve, de kicsit másképp szervezték meg az eseménysorozatot: a rendezvény nevén is módosítottak. Kálvin-napok helyett Kálvin-hét névvel hirdették meg a rendezvényt, ami időközben valóban egyhetes eseménnyé duzzadt. Ebben az évben az eseménysorozat központi témája a család volt.

Gyermeknappal vette kezdetét az ünnepségsorozat, ahol egyházmegyénk gyülekezeteiből 180 gyerek jelent meg. A Zabolán megtartott esemény gyermek-istentisztelettel indult, majd a forgószínpad foglalkozásai, játékaik tették felejthetlenné az ottlétet. A napot hangulatos szabadtéri táncház zárta.

Bardócz Csaba

(Folytatása az 5. oldalon)

Épüljetek lelki házzá

Felavatták a tordaszentlászlói templomot

Megújult templomáért adott hálát a közelmúltban a tordaszentlászlói református közösség. Az ünnepi istentiszteleten részt vettek a magyarlétai és

magyarfenesi gyülekezetek tagjai és lelkipásztorai, valamint számos vendég. (Cikkünk a 4. oldalon)

Kereszttség: együtt lenni és missziót végezni

A keresztyén gyülekezet a megkeresztelt közössége. Számban való gyarapodásának egyik feltétele a gyermekkereszttség gyakorlása. A kereszttség pecsételi el, igazolja velünk, hogy Isten kinyújtja kezét a megkeresztelt gyermek felé, annak ellenére, hogy erről a gyermek mit sem tud. Isten szabad kegyelme megelőzi a mi értelmünket és hitünket. A jó Isten a hit ajándékát gyermeki tudatlanságunk idején megelőlegezte, és az ő irántunk való bizalmát a kereszttségben megerősítette. A gyermek e sákramentum által Krisztus uralma alá helyeztetik.

Amely gyülekezet Krisztus testének élő tagjaiként van együtt, abban a kereszttség sákramentumának a kiszolgálása gyülekezeti ünnep és szertartás. Az ilyen gyülekezetnek örömet jelent egy új tagnak az érkezése, aki Isten országának földi seregét gyarapítja.

A kereszttség a gyülekezetbe nyíló ajtónak is mondható, egy szélesre tárt ajtó a gyülekezet, a szentek közössége felé, amelyre ez van írva: „azon örüljétek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben” (Lk 10,20). A kereszttség a gyülekezet első találkozása és kapcsolata egy új nemzedékkel. Ezt a találkozást elmulasztani, erről elmenni a sákramentum lebecsülését és az új tag semmibe vételét is jelenti.

A gyülekezet is felelős

A gyülekezeti, valamint a személyes pasztoráció rendszeres végzése lehetővé teszi, hogy a kereszttség sákramentumának a kiszolgálását (akárcsak az úrvacsorait) már előző vasárnap hirdessék

Székely József

(Folytatása a 4. oldalon)

Tanulságos igék

A gyülekezetről (VI.)

„Hadd nőjön együtt mind a kettő az aratásig.” (Mt 13,30)

Milyen egy tökéletes gyülekezet? Van-e egyáltalán ilyen? Vagy mindig töredékes, tökéletlen és hiányos marad? Sajnos igen. Ez azért van, mert a gyülekezet bűnös emberekből áll, akik még megváltott állapotukban is gyarlók maradnak.

Ezt már az Ószövetségben is világosan látjuk. Milyen hálátlan és zúgolódó volt az Egyiptomból kiszabadított nép. Hányszor olvassuk például a Bírak könyvében azt, hogy Izráel fiai azt cselekedték, ami gonosz volt az Úr előtt. A próféták is sokszor feddik a népet bűneik miatt, és szólítják fel őket a visszatérésre. Látjuk, hogy az Ószövetség legnagyobb hívő emberei, mint Ábrahám, Jákób, Mózes, Áron, Dávid mind nagyot buknak, sokszor durva bűnöket követnek el. De azt is látjuk, hogy Isten nem veti el gyarló népét a bűnök ellenére sem.

Ugyanezt látjuk az Újszövetségben. Ott is minden gyülekezetben sok baj van: Korinthusban erkölcstelenség, hitetlenség, úrvacsorázás körüli bajok, felfuvalkodottság, a galatáknál törvényeskedés, önfajosság, Thesszalonikában rajongás, munkakerülés. De gondolhatunk a Jelenések könyvéből a hét gyülekezetre, itt csak kettő ellen nincs panasz, a többi ötben viszont annál több. De mégis, ezek a gyülekezetek is az Úréi maradnak. Az apostolok sohasem fordulnak el a különböző gyarlóságok miatt a gyülekezettől, hanem azt megtérésre szólítják fel, és Isten hűségére utalnak, aki a gyülekezetét soha nem hagyja el. Az Úr hűségének szép példáját

Méltó a dicséretre

Lujza néni már fél nyolckor ott ült a sürgősségi kórház rendelőszobája előtt. Úgy ült ott, mintha a vasúti váróteremben lenne. Még a kabátját, a kendőjét sem vette le, oly elmélyülten tanulmányozta a fehér táblát, amelyen ez állt: rendelés 8-tól 11 óráig.

Akkor figyeltem fel Lujza nénire, amikor egyszer egy műtét utáni kötözésre siettem. Megkérdeztem, vár-e valakit. Láthatóan megszeppenten felelt: Kiss főorvos úr berendelte. Tíz órára rendelte be a betegét a főorvos a mintegy 20-25 km-re levő faluból. Ez arról a papírról derült ki, amelyet elkértem tőle.

Lujza néni másnap is ott ült a padon. Lát szott rajta, nem tartja időrablónak, felesleges

időtöltésnek a kezelést, hanem sokkal inkább élete legfőbb elfoglaltságának. Apró furunkulusról volt szó, valahol a térdhajlatban.

Harmadnap Lujza néni betegségének a kezelése befejeződött. Csakhogy ő negyednap is megjelent a kórházban. Ott ült megszokott helyén a fehér padon. Amikor a rendelő ajtaja megnyílt, Lujza néni Kiss főorvos elé topant, és alázatosan meghajolva, dadogóan ezt mondta: Főorvos úr! Én nem tudom mással meghálálni a jóságát – és egy szép Bibliát nyújtott át. A főorvos egy pillanatra zavarban volt, de megköszönve az ajándékot, hallható szóval kijelentette: aki ma Bibliát olvas, az méltó a dicséretre.

Bányai László

látjuk Sámuel történetében. Éli fiai, Hofni és Fineás Baálnak, az utálatos bálványoknak szolgálnak. A sátorban paráználkodnak, a fenytést megvetik. Az Úr mégsem fordul el népétől, hanem támaszt egy prófétát, Sámuelet, akinek az lesz a feladata, hogy megújítsa az istentiszteletet, és áldás legyen népe számára.

Az egyház története során mindig voltak olyan próbálkozások, hogy tökéletes gyülekezetet hozzanak létre. Már a negyedik században volt erre kísérlet az úgynevezett donatisták által, akikkel Ágoston egyházatya vette fel a harcot. Ők azt állították, hogy a sákramentum csak akkor érvényes és hathatós, ha azt egy megszentelt és méltó lelkipásztor szolgáltatja ki. De voltak ilyen próbálkozások a reformáció idején is, gondoljunk csak az anabaptistákra, akik ellen a reformátorok léptek fel az Ige fegyverével. Mindig vannak ma is olyan nyugtalan lelkek, akik egyik helyről mennek a másikra, mert keresik a tökéletes gyülekezetet, ahol mindenki megtért, odaszentelt keresztyén. Ezek az emberek elfelejtik azt, hogy ilyen gyülekezet nincs, és hogy ők maguk is tele vannak hibákkal, gyarlóságokkal.

Kálvin azt tanítja, hogy kis dolgokért nem szabad az egyházat elhagyni, csak akkor lehet ezt megtenni, ha az üdvösségről szóló tanítást elferdítik, és a sákramentumokat helytelenül szolgáltatják ki. Azt is tanácsolja, hogy ami rajtunk áll, abban javítsuk meg az egyházat, ami pedig nem rajtunk múlik, abban irgalmas, kegyelmes és türelmes szívvel hordozzuk el

gyarlóságait. Sőhajtozzunk és sírjunk az egyház nyomorúsága felett, s kérjük Istent, hogy gyógyítsa azt meg.

Mindez persze nem jelenti azt, hogy ne legyen fegyelem a gyülekezetben. Anániást és Szaírást súlyosan megbünteti az Úr. Vagyis Isten az Ő gyülekezetét sokszor ilyen keményen is megtisztítja. Mert a gyülekezet az Úrnak a teste, és annak szentnek kell lennie. Ha egy tag megbetegszik, akkor azt kezelni kell, de végső esetben a beteg tagot „amputálni” kell, nehogy az egész testet megfertőzze. Persze vigyázni kell, hogy a fegyelmezés célja nem az elvetés, hanem az, hogy a beteg meggyógyuljon, hogy az ember megtalálja a megtérés útját. A fegyelemnek mindig a gyülekezet tisztulását, sőt megszentelődését kell szolgálnia. Ebben nagy szerepe van az igehirdetésnek, amelyben világossá kell válnia annak, hogy mi a bűn. Ugyanakkor mindig fel kell mutatni a bűnbánat és a megtérés útját. Az igehirdetés mellett ebben fontos feladata van a személyes lelkigondozásnak, amit a lelkipásztornak, a presbitériumnak, de a gyülekezeti tagoknak egymás között is végezniük kell. Ha valaki bünt lát az egyik testvér életében, akkor az a szeretet Lelkével figyelmeztessen és intsen, mert ezért az Úr is számon fogja majd kérni.

Az egyház egyik legnagyobb nyomorúsága a felekezetekre való szakadozottság. Ez mindig fájdalommal kell eltöltsön, és törekednünk kell az egység megvalósítására. Fontos, hogy a leglényegesebb dolgokban – mint a Krisztusról szóló bizonyosságtétel, a Szentírás tekintélye, a hitből kegyelem általi megigazulás – párbeszédet folytassunk egymással, s hogy imádkozni tudjunk egymással.

A végső reménységünk az, hogy az egyház egykor tökéletes lesz, de akkor már nem küzdő, hanem megdicsőült lesz. Addig adjunk hálát a földi gyülekezetért, hordozzuk és szeressük azt gyarlóságai ellenére is.

Lőrincz István

Kórházlelkészek Erdélyben

Kolozsvár

Buzogány Emese, Megyei Sürgősségi Klinika
Elérhetőség: e-mail: buzoganyemese@gmail.com,
tel.: 0740-368663

Balogh Gyöngyi, Onkológia

Elérhetőség: e-mail: gybalogh@gmail.com,
tel.: 0740-295770

Brassó

Magyari János, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: magyariioan@yahoo.com,
tel.: 0721-564553

Marosvásárhely

Lakatos Gabriella, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: lakatos.gabriella@gmail.com,
tel.: 0746-091941

Kóródi Csaba, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: csabakorodi62@gmail.com,
tel.: 0723-331317

Szászrégen

Szép Ildikó, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: szep.eduard@yahoo.com,
tel.: 0726-529977

Bánffyhungarad

Lukács Margit, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: lukacsmanyika@yahoo.com,
tel.: 0724-056691

Sepsiszentgyörgy

Orbán Edit, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: edit.orban@yahoo.ca,
tel.: 0729-807973

A mi negyven napunk

„És lőn az Úrnak szava Jónáshoz, az Amittai fiához, mondván: Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba...”

(Jón 1,1–2)

Amikor Isten szava megszólít, az magában hordozza a lehetőséget. Annak lehetőségét, hogy mozgásba hozza az ellankadt, megrekedt életet. Isten Ninivébe küldi Jónást, hogy hirdesse a város pusztulását. De nem csak azt. Mert a pusztulást megelőzi a kegyelem, megelőzi a „még negyven nap” irgalma. Isten esélyt ad Jónásnak, és esélyt ad Ninivének.

A próféta azonban kizárólagosságban gondolkodik: „csak engem szeressen Isten, csak engem mentsen meg, csak az én életemmel kezdjen valamit.” A jónási harag, a jónási rög-tönítelő bíróság a mi életünkben is ott van, és egyik ítéletet hozza a másik után. A jónási út, az Istennek hátat fordító ember nem számol a kegyelem Istenével. A farizeusi lelkiület számtalanszor megbotránkozik Jézus könyörületén, egyszerűségén; amiért megvetett, lenézett emberekkel érintkezik. Hagyja, hogy megérintsék, megszólítsák, körbevegyék. Véres leplüket, el-

rontott életüket mosó Ágnes asszonyok részesülnek bűnbocsánatban, szeretetben.

Vermes Géza vallástörténész szerint éppen ez Jézusban az igazán forradalmi és sokak számára egészen provokatív. Hogy gyakran a cseppet sem szimpatikus, a maguk hibájából elveszett vagy éppen az önhibájukon kívül ki-rekesztettek és tisztátalanok társaságát részesíti előnyben, velük ül le egy asztalhoz. A törvénytudók summájával élve: a bűnösökkel. Mai szóval: Isten nem diszkriminál, nem személyválogató. Ez a mi esélyünk, ez a „mi negyven napunk” is. Az, hogy Isten, ahogyan Jónással is teszi: szóba áll velünk, ott és akkor is, amikor már sehol és senkinek nem kellünk. Minden általunk lenézett ember Isten egy-egy báránya, akiről Ő nem mondott le, hogy megkeresse és megtalálja. Ninive minden gazsága és romlottsága ellenére ott van az Úr kegyelmi tervében.

Jónás elhívása számunkra is felveti a kérdést: hol akar látni minket Isten? Boldog a felismerés, amikor nem elbújni akarunk a szolgálat elől, nem megváltoztatni szeretnénk Isten reánk vonatkozó akarátát, hanem Ézsaiással ki tudjuk mondani: Itt vagyok, Uram, engem küldj!

Fábián Tibor

Van-e új életed?

Lelkészerztekezés Beresztelkén

Amikor meghallottam a kérdést, azt hittem, tudok majd válaszolni rá. De hamarosan kiderült, sem az igent, sem a nemet nem tudnám kimondani egyértelműen. Persze jó lenne kimondani, hogy igen, hiszen református lelkipásztorként és keresztyénként ez elengedhetetlen követelmény a szolgálatához – mondanák többen. De mégsem megy... Akkor marad az, hogy nincs? Azért ezt sem merném kijelenteni, ha a múltamra gondolok a jelenhez viszonyítva. Inkább azt mondanám, hogy igen, de... S ez után a „de” szócska után jön mindaz, amiről Pál így ír: „...látok egy másik törvényt az én tagjaimba, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimba.” (Róm 7,23)

Kissé nyomasztó érzés arra gondolni, hogy nekünk, lelkipásztoroknak és tanítóknak különleges megítélésben lesz részünk, amint olvassuk az Írásból: „Atyámfiai, ne legyetek sokan tanítók, tudván azt, hogy súlyosabb ítéletünk leszen. Mert mindnyájan sokképpen vétkezünk. (Jak 3,1–2) Hát igen sajnós – sokféleképpen...

Nemrég a görgényi egyházmegye 23 lelkipásztora érezhette azt, hogy jó együtt magunkba nézni. Akkor is, ha (külsőleg) minden rendben van az életünkkel és szolgálatunkkal. És akkor is, ha nem. A beresztelki templomban ifj. Szász Attila alsóbölkényi lelkipásztor hirdette a Péld 17,22 alapján az Igét. Majd következett a gyülekezeti házban az előadás. Tulajdonképpen nem is előadás volt, inkább közös magunkba nézés. Kicsit más, mint egy megszokott értekezés valamiről, ami amúgy biblikus meg teológiai kifogástalan, de általában nem vagy alig érinti a hétköznapi életemet.

Az alkalom pedig erről szólt. A hétköznapi életünkről és benne a szolgálatunkról. Bogdán Szabolcs János krasznai lelkipásztor mondta el személyes hangon és őszintén mindazt, ami az értekezés címében már előre vetítette a nap témáját: *A lelkipásztori élet mélységei – és az abból kivezető utak.*

Előadás alatt megfogalmazódott néhány kérdés: miért lettem lelkipásztor? Hiszen embernek is nehéz lenni a szó igazi értelmében, nemhogy súlyosabb megítélésben részesülő tanítónak... Lám Mózes tiltakozik a küldetés elején, az ifjú Jeremiás rászédettnek érzi magát, Illés meg akar halni. És én? Megérttem őket. Empátia? Talán az is, hiszen épp egy ilyen közösségi alkalomkor derül ki, hogy igenis eljut(hat) egy lelkipásztor is az élet ezen állapotaiba. Jó volt megérezni valamit abból az érzésből is, ami a sikertelen halászat után megszületik Péterben, a halászbán, amikor azt mondja a Mesternek: „Mindazonáltal (értsd: minden – szerintem alkalmatlan – körülmény ellenére), a TE szavadra, kivetem a hálókat.” Ez már a „kivezető utak” egyike. És minden ránk nehezedő – külső és belső – körülmény ellenére is ez a lelkeszi szolgálat hajtóereje. És az élet motivációja is egyben. A te szavadra, azaz veled, Jézusom. A cím, ami e sorok elején áll, nem véletlenül került oda. Nikodémus kérdése ott van bennem most is: „miképpen születethik az ember, ha vén?” Nem feltétlenül biológiai értelemben öreg, hanem ha már „belevénült” rossz szokásaiba, félelmeibe – mondjuk ki –, bűneibe. Arról is beszélgettünk, hogy van kiút. A lelkeszi közösség jelenleg kicsit utópisztikusnak tűnő megtartó ereje is segítene, de jó lenne, ha lenne „emberünk”, lelkipásztortársunk/barátunk, akinek „megvallhatjuk” bűneinket, és nem a bizalmunkat rombolja le utólag ezáltal, hanem segítséget nyújt. Hát van tennivaló bőven...

A megszállott néma

Amikor ezek mentek kifelé, ime, odavitték hozzá egy megszállott némat. Miután kiűzte belőle az ördögöt, megszólalt a néma... (Mt 9,32–38)

Különböző oka lehet annak, ha valaki nem beszél. Hallgatni arany – tartja a magyar közmondás. Lehet, hogy valaki azért hallgat, mert nem akar bajt magának. Bölcs Salamon ezt így mondja: „Még az ostobát is bölcsnek gondolják, ha hallgat, és értelmesnek azt, aki csukva tartja a száját.” (Péld 17,28) Van, aki születésétől fogva néma, és ahhoz, hogy kifejezhesse magát, szavak nélküli jelrendszert kell megtanulnia. Megtörténhet, hogy valaki az ijedségtől vagy a szégyentől némul el, de megjön a szava, ha a külső körülmények megváltoznak.

Amikor Isten szólni akar, hallgatást kér, mert őt csak csendben lehet meghallani (Jób 33,31; Zsolt 50,7). Máté evangélista azonban egy megszállott némáról beszél. Ne akadjunk fenn a régiesnek tűnő kifejezésen. Amiről itt hallottunk, az hajszálpontos diagnózis sok mai embernek. Van, aki megszállottan tanul, dolgozik vagy sportol, de előfordul, hogy valaki konokul, megszállottan hallgat. Ijesztő, milyen sok elnémult házasság van. Ahol a házastársak egyszerűen nem beszélnek már egymással, mindent belep a megszokás szürkésége. Ahol a házastársak egyike a másik konok, félelmetes hallgatása miatt szenved. Ahol a házastársak között a visszafojtott harag gyilkos némasága uralkodik. Annyira elterjedt ez, hogy inkább az tűnik furának, ha arról hallunk, hogy hosszú ideje együtt élő házastársaknak még mindig van közös beszédtemája.

Ha hiszünk abban, hogy sok helyen, ahol ma dörögnek a fegyverek, elcsitulna a harci zaj, ha tárgyalóasztalhoz ülnének az ellenfelek, úgy biztos az is, hogy sok beteg házasság meggyógyulna, ha újra beszélnének egymással a házastársak.

Kérd az áldott orvost, hogy gyógyítson! Kérd valahogy így: Uram, oldd meg az én nyelvem bilincseit is, hogy állandó duzzogással, konok hallgatással ne törjem össze az életét és boldogságát azoknak, akik körülöttem vannak! Taníts meg, Uram, úgy beszélni, hogy szavam öröme is derítsen másokat! – Aki így kezd el Jézussal beszélgetni, azt ő maga fogja tanítani olyan beszédre, amelyről az Írás ezt mondja: mindenkor kedves, sóval fűszerezett (Kol 4,6).

Veress László

Van-e jó gyülekezetem? Van-e szép családom, megértő segítőtársam? Van-e anyagi biztonságot adó élethelyzetem? Nagy kérdések ezek, melyek kitöltik életidőnk tekintélyes részét, de mégis semmivé lesznek az egyetlen kérdés árnyékában: van-e új életem? Mert a válaszomban ott lesz a jövőm. Szolgálatom, életem és üdvösségem.

Székely Levente

ÉpüljeteK lelki házzá

(Folytatás az 1. oldalról)

Az ünnepi istentiszteleten **Kántor Csaba** püspökhelyettes hirdette az Igét 1Pt 2,4–8 versei alapján. A tordaszentlászlói templomot 1448-ban építették a temető dombján, ebből két sarokkő található a templomban. A lebontott templom helyébe 1888-ban emelték a mostanit. Kántor Csaba szerint a keresztyén egyháznak nagyon szilárd alapja kell legyen, egy sarokkő, amire fel tud épülni. Ha nem köre épül, akkor elpusztul. E közösség tagjainak is az egyházba beépülő köveknek kell lenniük, akik a szilárd

fundamentumra, Jézus Krisztusra épülnek. A püspökhelyettes szerint az Ige fényében talán érthetetlen, miért vetik meg egyesek ezt a sarokkövet, de sokan régmúlt idők maradványának tekintik az Igét, amelyet egy nagyobb takarításkor ki kell dobni az életünkéből. Kántor Csaba szerint legalább akkora szükség van arra, hogy lelki házzá épüljünk, egymásra is építve, mint amekkora szükség volt arra, hogy a hajlék, amelyben Istent dicsőítjük, megújuljon.

Bibza Gábor esperes köszöntése után a megjelenteket köszöntötte **Balázs Attila** lelkipásztor, aki a gyülekezet és a templom történetét foglalta össze. Az első templomszentelésről írt cikket olvasta fel a gyülekezetnek, amely 1889. július 8-án

jelent meg az *Erdélyi Híradóban*. A lelkipásztor elmondta: a templomot összefogással és adakozással, önréből tudták megújítani, ez igazán érték, és ezt meg kell becsülni. Mindezek mellett két nemes cél érdekében is tettek erőfeszítést: kárpátaljai gyülekezeteket támogattak, valamint a kolozsvári AKSZA Utcamissziós házat segítették. Két hét alatt több mint két tonna élelmiszer gyűlt össze, ugyanakkor az egyházmegyéből Tordaszentlászló vitte a legtöbb adományt Kárpátaljára – hangzott el a hálaadó ünnepségen.

A köszöntők után a tordaszentlászlói gyülekezet vegyes kara szolgált, majd áldás után a Himnusz eléneklésével zárták az ünnepséget.

Kiss Gábor

Keresztség: együtt lenni és missziót végezni

A sákramentum és a szentek közössége

(Folytatás az 1. oldalról)

a gyülekezetnek. Ez a bejelentés meghívás a közös örövendezésre. A gyülekezet a keresztség kiszolgáltatásának tanújaként örövend, mert egy újabb ember Isten kegyelmének a részesévé vált. A tanúval, a gyülekezeti taggal is közölte: Isten őt is újból biztosítja, hogy Krisztusért kegyelmes hozzá. A sákramentum a tanúban is megerősíti: a láthatatlan pecsétet, amelyet az ő hitben élő szülei akaratából reá is helyeztek, senki sem veheti róla. Ez kötelezi őt egy új tag elpecsételésével való együttlétre, érette való imádkozásra és fogadalomtételre. Ezt a fogadalmat tartalmazza az új istentiszteleti rendtartásban a gyülekezethez szóló kérdés. Ahol ezt még nem gyakorolják, ott a gyülekezet magát kívülről állónak, leértékeltnek érezheti, és könnyelműen távozik a keresztelezési szertartásról. A gyülekezet a hozzá intézett kérdésre adott ígéretével az Úra elé viszi és felajánlja neki a leendő egyháztagot, kifejezve ezzel elkötelezettségét a megkeresztelt iránt. A gyülekezet így vállal a szülőkkel és a keresztszülőkkel együtt felelősséget a megkereszteltért.

A közös imádság a gyermekért a gyülekezet akarata és reménysége a megkeresztelt hitben való növekedésére, majd a konfirmációban a hit megvallására. A gyermek a keresztelezés által immár nemcsak a szülők gyermeke, hanem Istené

is. Nemcsak a szűk családnak, hanem Krisztus testének tagja, és így az egyháznak is tagjává válik. A gyülekezet a vallásos-lelki nevelés biztosításával, az arra rendelt pasztorációs munkájával számon tartja, szívén hordozza az új tagot. Népegyházunknak ez missziós feladata, amelyet ha nem gyakorol rendszeresen, a tagok elkallódnak. A keresztséggel a gyülekezet a saját megújulásának „élvezője”. A keresztség fényében láthatják a különböző generációhoz tartozók az egy testhez való kötődésüket. Élő kövekként így építik az Anyaszentegyházat szent templommá.

Magyarázat, nem dogma

A keresztségről ne dogmatikai fejtegetést adjon a lelkipásztor, hanem olyan magyarázatot, hogy abból a szülők, a keresztszülők és a jelen levő gyülekezet lelkében megszülessen az a kapcsolat Jézussal, amely garancia a megkeresztelt kisdednek olyan hitbeli nevelésére, amely elvezet az ő személyes hitvallásához.

A keresztség az Úr Jézus pecsétje mirajtunk, az Úrvacsora kenyere és pohara (bora) pecsétje mibennünk. Mert: „mind testestől, mind lelkestől, akár élek, akár halok, nem önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok...”

A keresztségben leszünk Krisztus tulajdona, aki kiterjeszti kezét az övéire. Az a személy, aki erről a gyülekezetet teremtő ünnepről elmegy, „hiányzóknak” lesz nyilvántartva.

Sokféle lehetősége van annak, hogy az úrvacsorai és a keresztelezési istentiszteletre meghívott gyülekezeti tagok mindvégig részesei legyenek a liturgiának, idő előtt ne távozzanak a templomból. Az istentiszteleteken részt vevők többsége idősebb ember, akiket sok lelki probléma mellett testi-fizikai bajok is kínoznak. Ugyanakkor rohanó korban élünk: az istentiszteleti idővel is alkalmazkodni kell az emberek problémáikhoz. Sem könnyelműen venni, sem túl igénybe venni, kifárasztani nem szabad őket. Legtöbb másfél óráig tartson az úrvacsorai, egy óra tíz percig a keresztelezési istentisztelet.

E két istentiszteleten rendkívüli fontossággal bír a gyülekezettel való kommunikáció, és a gyülekezet lelki nevelése, néhány szóban történő figyelmeztetése. Például figyelmeztetni az úrvacsorázást követő hálaadásra való bennmaradásra.

A keresztelezési istentiszteleten érdemes értésére adni a gyülekezetnek, hogy az egyház-közséből melyik gyülekezeti tag vagy család milyen nevű gyermeke válik a keresztség által a gyülekezet új tagjává. Ezenkívül felkérni a gyülekezetet a fogadalomtételért is történő teljes bennmaradásra. A gyülekezeti tagok nagy része a lelki tanítást, felvilágosítást, a szép és szívhez szóló felkérést meghallgatja és teljesíti.

(A szerző egyházkerületünk missziói előadója volt)

Az emberek vágnak az együttlétre

(Folytatás az 1. oldalról)

Az ifjúsági napon a kovászna-vajnafalvi gyülekezet templomában gyűlt össze az egyházmegye 120 fiatalja. Szász István bitai lelkipásztor az ifjak gyülekezetben betöltött szerepére hívta fel a figyelmet, míg Ruszka Sándor kollégiumi lelkész az *Ó, mondd, te kit választanál* előadásában a párkapcsolatok kérdéskörét járta körül. Az ifjak az elhangzottakat kisebb csoportokban beszélhették meg, majd játék, élő szobor, láthatatlan színház, kézműves foglalkozás vagy filmnézés programpontok közül válogathattak.

A szintén Orbaiszékhez tartozó Szörce látta vendégül a tematikus napok legtöbb résztvevőjét, az itt megtartott nőszövetségi napra ugyanis több mint kétszáz ember jelentkezett be. Orbán Judit igehirdetése után László Judit zenetanárnő *Psalmus Hungaricus* előadása következett. Az előadás alatt kiderült: az előadó nemcsak ismeri, hanem szereti is az énekeket, zsoltárokat, sőt különleges képessége van arra, hogy másokkal is meggyőztessék azt. Észre sem vettük, és minden szabad percben az általa előre ki nyomtatott, az alkalomra előkészített füzetecskéből tanulhattunk meg szebbnél szebb énekeket. Az előadást követő szünet talán a legizgalmasabbnak ígérkezett a Kálvin-hét szüneteiben, tudniillik minden nőszövetségi tag ez idő alatt cserélhette el az otthonról hozott virágját egy másik nőszövetségi tag által hozott virággal. A jó hangulat Bartos Károly komollói lelkipásztor *A férfiak lelkivilága* előadása alatt tovább fokozódott. Az előadó mai érthető nyelven vázolta a férfi lelket, amelynek alapprogramja az, hogy védje az övét. De azt is hangsúlyozta: a férfinak is szüksége van olyan helyre, ahol ebből a sze-

repéből kiléphet, és a szívét is megnyithatja.

Kozma Zsolt nyugalmazott teológiai tanár igehirdetésével folytatódott a Kálvin-hét eseményeinek sora. Barátos adott otthont a presbiteri konferenciának, ahol Juhász Tamás nyugalmazott teológiai tanár *Krisztusi szeretetben* címmel az egyházi testületeink közötti kapcsolatokról tartott előadást. Több presbiter felvetette, jó lenne, ha az egyház minden napi élete, működése, az előadásban is bemutatott elméleti elképzelésekhez közelítené.

A nőszövetségi nap alkalmával Bartos Károly komollói lelkipásztor a férfiak lelkivilágáról tartott előadást a mintegy kétszáz résztvevőnek

A tematikus napok sorát a konfirmandusnap zárta Székelytamásfalván. A közel száz konfirmandus Hegyi István helybéli lelkipásztor igehirdetése után csoportfoglalkozásokon ismerkedhetett, illetve mélyíthette el az igehirdetés tanulságait.

A tematikus napok után a gyülekezetek minden rétegét és csoportját mozgósító gyülekezeti nap következett Papolcon. A fúvószenekarok toborzója és zászlófelvonás után a többi naphoz hasonlóan Balogh Zoltán esperes köszöntötte az egybegyűlteket. Ezt követően Kató

Béla püspök hirdette Isten Igéjét, aki a gyülekezetek fontosságára hívta fel a figyelmet, illetve arra, hogy minden gyülekezetnek meg

kell vívnia a maga harcát a külső és a belső ellenséggel szemben egyaránt. Emlékeztetett: ha megmaradunk Isten szeretetében, akkor ezzel a jövőnk is biztosítva van.

Úrvacsoraszünet után kórustalálkozó és szakácsművészeti vetélkedő színesítette a programot. A gyerekeket a Bóbita egyesület csábította érdekesebbnél érdekesebb játékokra, a fiatalok a minifoci, métázás, móló, táncbázis vagy a környezetvédelmi sátor programjai közül válogathattak. A felnőttek a nőszövetségi standnál vásárolhatták meg a népszerű *Áldjad, én lelkem, az Urat!* imádságoskönyvet, de az

ikafalvi sátorban Clara Bejerens Sanchez spanyol önkéntes lány jóvoltából Spanyolország érdekességeit és a keresztyén-mór ütközetre épülő mai hagyományokat ismerhették meg, de egy spanyol ételkülönlegességet, a tortilla de patatát is meg lehetett kóstolni. Az egyre népszerűbb és programjában is egyre sokszínűbb rendezvény az emléklapok és oklevelek átadása után zászlóbontással zárult.

A rendezvényen részt vevők száma igazolta Kató Béla püspök megállapítását, hogy „az emberek vágnak arra, hogy együtt legyenek”. „Közösséget formálni, teremteni, az együvé tartozás érzését megerősíteni, ez az igazi feladatunk” – zárta a püspök az értékelését.

Az eseménysorozatot záró hetedik napot minden gyülekezet a saját otthonában, templomában töltötte, hálát adva azokért az áldásokért, találkozásokért, hitelesítő gondolatokért, amit a Kálvin-hét alatt Istentől kapott.

Az utolsó darab föld református lesz

Generális vizitáció Siklódon

A székelyudvarhelyi egyházmegyébe kebeleztetett siklói egyházközségbe is ellátogatott a generális vizitáció bizottsága. Az alkalomra a falu apraja-nagyja ünneplőbe öltözött, így várta az érkező vendégeket. A bizottság a parókián kezdte a napot, ahol Raab Vilmos lelkipásztor tartott áhítatot. Hangsúlyozta, csodálatos alkalom ez a gyülekezet számára, hiszen a bizottság bátoríthatja a közösséget. A lelkipásztor szerint ezáltal is érzik: nincsenek egyedül. Bár nehéz az időseket vigasztalni, és sokszor a kiégés fenyegeti, tudja, hogy az Úr vele és a gyülekezettel van.

Miközben a bizottság egyik része az iratokat ellenőrizte, egy kisebb küldöttség az etédi polgármesteri hivatalba indult Szöcs László polgármesterrel beszélgetni, ahol kiderült: az egyházközségnek nem adták vissza a földjeit teljes mértékben. Kató Béla püspök szerint a földek mindig az egyház tulajdonában maradnak, nem idegeníthetők el, mindig a református közösség tulajdonai lesznek. A polgármester a találkozón végén kijelentette: a visszaszolgáltatás ügyében a lehető legrövidebb időn belül el fognak járni, hogy a földek visszakérüljenek jogos tulajdonosukhoz.

Amikor a bizottság tagjai visszatértek a parókiára, keletlenül meglepetés fogadta őket. Az már a nap elején kiderült, hogy az egyházközség gondnoka néhány héttel a vizitáció előtt lemondott tisztességéről, de közben úgy hírlik, a presbíterek a meghirdetett gyűlésre sem akarnak eljönni. Közben Szegedi László missziói előadó és Kató Béla püspök a nőszövetség néhány tagjával beszélgetett. Az aszszonyok szomorúan mondták: a településről már szinte mindenki elköltözött, ugyanakkor vidáman meséltek arról, hol élnek az elszármazottak. Kiderült például, hogy Székelykeresztúron van siklói óvoda és egy hírneves siklói kórus is.

Az esti istentisztelet előtt a presbíterek végül mégiscsak megjelentek a templomban. Kató Béla püspök a szeretet himnuszát olvasta fel nekik, majd a nap egyik legégetőbb kérdéséről, az egyház vagyoni helyzetéről beszélgettek. A püspök a presbítereknek is elmondta: azért kéri vissza az egyház vagyonát, hogy ebből – amely a siklói egyházközség tulajdona volt – a későbbiekben is fent lehessen tartani egy lelkipásztori állást. Kató Béla hangsúlyozta: az egyház tulajdona elidegeníthetetlen, azt nem lehet eladni. Így, ha az utolsó darab föld az országban megmarad, az biztos, hogy református lesz. A presbíteri gyűlés végén az egyházközség lemondott gondnokát a bizottság arra kérte, vállalja továbbra is a megbízatást, vonja vissza lemondását.

„Siklódot protestáns szentföldnek is nevezik, mert lakosai igen becsületesek, romlatlanok és

vallásosak. Elszigetelésük megvédte az erkölcselenségektől és az elfajulástól” – idézte Orbán Balázst Kató Béla püspök az esti istentiszteleten. Igé hirdetésében elmondta, a vizitáció e leírásnak a nyomait keresi. A siklói közösség Orbán Balázs idejében 1800 lelket számlált, azóta sok mindent átért, de mégis talpon tudott maradni. Most azonban valami törés következett be, ezért szól az ige: semmiért se aggódjatok, hanem háláadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt. A püspök szerint az aggodalmaskodással együtt a félelem is megjelenik az emberek életében. Emiatt kitör a pánikhangulat, és elkezdődik az elvándorlás. „Siklód ma annak a lenyomata, ami Erdély-szerte zajlik. Sokan azt gondolják, Isten

A templom előtt az odvas, öreg kőrisfa mellé a helybéli gyermekekkel kőrisfacsemetét ültetett a püspök

erőt adhat, amelyre a későbbiekben is támaszkodni lehet. Így lehet ma is érvényes mindaz, amit Orbán Balázs leírt. Kató Béla szerint tudatosítani kell magunkban: Isten maga a békesség, aki nem hagy el bennünket. A püspök biztosította a siklói közösséget, hogy az egyházkerület, az egyházmegye sem hagyja magukra őket, ezért is van jelen az udvarhelyi egyházmegye szinte minden lelkipásztor. Így jelzik, hogy lehet hozzájuk fordulni. A püspök szerint akkor ér valamit az Anyaszentegyház, ha mindenki ott marad, ahova Isten helyezte.

itt nem fog oltalmat adni. Az aggodalmaskodással az ember előrevetíti a félelmeit úgy, hogy a baj meg sem történt, így eltávolodunk a valóságtól. Azok, akik elmentek innen, nem tudtak a múltból meríteni, abból, hogy a nyomorúságot túl lehet élni. Az aggodalmaskodás gyökere a hitetlenség. Amikor ez eluralkodik rajtunk, akkor csak önmagunkra gondolunk. Önmagunkban azonban nincs erőnk... Az aggodalmaskodás elmentéje és mentőereje az imádság. Isten azt üzeni ma is: imádságban és könyörgésben tárjuk fel szívünket előtte” – fogalmazott a püspök, hangsúlyozva, hogy a beszélgetések során a gyülekezeti tagok főleg a félelmeikről beszéltek. Az ima Istenhez visz közelebb, és lehet, nem úgy segít, ahogy szeretnénk, de tudnunk kell: ha Hozzá közelebb kerülünk, akkor az azt is jelenti, hogy Ő biztosítja a jövőnket. A püspök szerint az egyház sem azt nyújtja sokszor, amire az embereknek szüksége van: lagymatagon, halkan, erőtellenül próbáljuk az embereket az imádság házába vezetni.

A gyülekezet 1994-ben kapott új templomot, amikor már nem volt ereje, de a hajlék

adó felszólalásában kiemelte: Istennek terve vannak a közösséggel, mert amikor egy gyülekezet ekkora templomot kap, akkor azt Isten tartalommal akarja megtölteni. Ha Siklóról nemcsak múlt időben, hanem jelen időben akarunk beszélni, akkor mindenkinek meg kell állnia saját helyén. Dézsi Zoltán egyházkerületi főgondnok szerint a megmaradás minden pillanatáért meg kell küzdeni. A fogyatkozás a világ minden társadalmát jellemzi, mi azonban lelkileg gazdagok vagyunk, és ez tud megtartani minket.

Raab Vilmos lelkipásztor az istentisztelet végén elmondta: nehéz ennyi bátorító szó után megszólalnia, hiszen gyakran egyedül érzi magát a szolgálati helyén. Azonban a szolgálatot gyakorolni kötelesség. A nehézségeket pedig nemcsak a lelkipásztorok, hanem a hívek is ismerik. Az állandó gonosszal kell a harcot felvenni, ebben a küzdelemben pedig Isten a segítségünk. Hangsúlyozta, ez a nap azt mutatja, hogy az egyház vezetősége a lelkeszei mellett áll, ez is erőt ad a szolgálat folytatásához.

KG

ÖRÖMÖNDŐ

G Y E R M E K R O V A T

Kedves Gyermek!

Isten sokszor és sokféleképpen szól ma is az emberhez. De vajon hogyan és hol szólíthat meg minket Isten?!

Ha valaki nemcsak néz, hanem lát is, megláthat valamit Isten szépségéből, nagyságából, gondviselő szeretetéből. Ez a természet! Minden, ami körülvesz: a virágzó fák, a nyíló virágok, a dalos madár, a felhők, a ragyogó napsugár egyaránt Istenről beszél. De nemcsak róla beszél, hanem rajta keresztül üzen nekünk. Azt üzeni: szeressük a természetet mint a Teremtő csodálatos alkotását. Védjük és őrizzük, mert ez a mi otthonunk. Ez a föld a mi lakóhelyünk.

Továbbá szól az Isten a történelemben is. A világ nagy uralkodói, hadvezérei, királyai jönnek-mennek, de Isten él és uralkodik a világ felett örökkön-örökké!

Vegyük példának nemzetünk történelmét. Ezer évvel ezelőtt őseink hazát alapítottak a Kárpát-medencében. Azonban a több évszázados fenyegetés el-

lenére a mai napig fennmaradt a magyarság. Isten által vagyunk, és Isten által lesz jövőnk. Jól bizonyítja ezt nemzeti himnuszunk Istenhez való fohászzkodása: „Isten áldd meg a magyart...”.

Végül még egy nagyon fontos terület, ahol Isten szól hozzánk. Ez az ember lelkiismerete. Az ember megtapasztalhatja: ha jól tesz, öröm tölti el szívét, ha pedig rosszat, a lelkiismerete vádolni fogja.

A természetet, történelmet és lelkiismeretet Isten lábnyomainak is szoktuk nevezni. Valóban ezek Istennek minden emberhez szóló általános kijelentései.

Isten lábnyomai arról beszélnek, hogy itt van Isten köztünk, ahogy ezt egyik szép énekünk is megfogalmazza. Az énekeskönyvünk 153. dicsérete:

*Itt van Isten köztünk, / Jertek őt imádni, Hódolattal elé állni,
Itt van a közepén, minden csendre térve / Őelőtte hulljon térdre.
Az, aki Hirdeti / s hallja itt az Igét: Adja néki szívét!*

Menjünk csak tovább Istent követve, és nézzük meg, hogy hová is vezetnek az Ő lábnyomai. A Bibliához. A Biblia Isten különös kijelentése. Mindazt, amit Isten el akart mondani önmagáról és az emberről, a Bibliában jelentette ki.

Kérdés, hogy mit mond a Biblia Istenről? A Biblia Istenről azt tanítja, hogy Ő a mi teremtető és gondviselő Atyánk, akire egészen rábízhatjuk magunkat. Hiszen az Ő akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le a fejünkről (Heidelbergi Káté 1. kérdés-felelet). Továbbá azt is tanítja, hogy Isten igazságos bírós, aki a bűnt nem hagyja büntetés nélkül.

Isten ma is szól! A Bibliában 388-szor van leírva ez a mondat: „Így szól az Úr” vagy „azt mondja az Isten”. Isten ma is szól minden néphez és minden emberhez. Azt szeretné, ha naponta kezünkbe vennénk a Bibliát, hogy megismerhesük Őt, szavát pedig továbbadjuk és hirdessük.

Azt mondd... – Isten azt mondja...

Azt mondd:	Isten azt mondja:	BIBLIA
Lehetetlen!	Minden lehetséges!	Lk 18,27
Túl fáradt vagyok!	Én felüdítelek téged!	Mt 11,28–30
Engem senki sem szeret igazán!	Én szeretlek!	Jn 3,16 Jn 13,24
Nem tudom tovább folytatni!	Elegendő az én kegyelmem!	1Kor 12,9 Zsolt 91,15
Nem tudom, merre tovább!	Vezetni fogom lépteidet!	Péld 3,5–6
Nem bírom ki!	Mindent elviselsz!	Fil 4,13
Nem vagyok képes rá!	De én képes vagyok!	2Kor 9,8
Nem érdemes!	Érdemes!	Róm 8,28
Nem tudok megbocsátani magamnak!	De én megbocsátok neked!	1Jn 1,9 Róm 8,1
Nem sikerül!	Majd mindent megadok szükséged szerint!	Fil 4,19
Félek!	Én nem a félelem lelkét adtam neked!	2Tim 1,7
Állandóan aggódom, és csalódott vagyok!	Minden gondodat hagyd rám!	1Pt 5,7
Nincs elég hitem!	Mindenkinek mértéke szerint adtam hitet!	Róm 12,3
Nem vagyok elég okos!	Adok neked bölcsességet!	1Kor 1,30
Teljesen egyedül érzem magam!	Én nem hagylak el, nem hagylak téged cserben soha!	Zsid 13,5

Hírek – Események

Budapesten ülésezett a Generális Konvent

Az egymás ügyeinek közös képviselése és a kölcsönös segítségnyújtás, valamint a reformáció 500 éves jubileumának közös ünneplése voltak a Generális Konvent (GK) plenáris ülésének fő témái. Az évenkénti tanácskozásnak a Dunamelléki Református Egyházkerület budapesti székháza adott otthont.

A Generális Konvent a Kárpát-medencei református egyházak közös képviselői testülete. Alkotó tagja minden Kárpát-medencei református egyház megye tisztségben lévő esperese és gondnoka, valamint az egyházkerületek tisztségben lévő püspöke és főgondnoka. Idei tanácskozása végén a testület nyilatkozatban ítélte el a világban sok helyen folyó keresztyénüldözést, támogatásáról biztosította a sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégiumért küzdő Erdélyi Református Egyházkerületet, s további összefogásra buzdít a Kárpátalján élők megsegítésére.

„A különböző országokban működő részegyházak küldöttei egymás ügyeibe tekintve újra közelebb kerültek egymáshoz” – hangsúlyozta a plenáris ülés jelentőségét Huszár Pál, a Magyarországi Református Egyház (MRE)

zsinatának világi elnöke. Szabó Istvánnal, az MRE zsinatának lelkes elnökével azon a véleményen voltak: az egyházaknak nincsenek hatalmi eszközei, melyekkel beavatkozhatnak a világon üldözött keresztyének, a kárpátaljai magyarok vagy épp a sepsiszentgyörgyi

Az eseményen Orbán Viktor miniszterelnök is jelen volt

iskola érdekében, de van hatalmuk imádságban a Mindenható Isten elé vinni egymás ügyeit, s bízni az Ő gondoskodásában.

„Ukrajnában másfél éve politikai, majd gazdasági krízis, ezzel egy időben pedig háború kezdődött. Kárpátalján eddig sikerült megőrizni a békét, de a gazdasági krízis mindenre rátelepedik, a megélhetés, a szociális háló egyre bizonytalanabb” – mondta Zán Fábian Sándor. A kárpátaljai püspök köszönetet mondott a Kárpát-medencei reformátusság lelki és anyagi támogatásáért, valamint a Magyarországról

érkező adományokért. „Azzal biztatom majd az otthoniakat: van hazánk, van egy közösség, melynek tagjai vagyunk, melyben összefogtak értünk.”

Kató Béla erdélyi püspök emlékeztetett: a konvent tavalyi plenáris ülését Sepsiszentgyörgyön tartották a Székely Mikó Kollégium épületében, amelyet azóta a román állam visszavett az egyházkerülettől. „Ha az épületet elveszítjük, építünk újat, mert az nem lehet, hogy ne foglalkozunk a fiatalokkal. Ezen múlik az egyház és a magyarság jövője” – mondta Kató.

Fekete Károly tiszántúli püspök a reformáció 2017-ben esedékes ötszáz éves évfordulójának ünnepi előkészületeiről beszélt. A magyarországi evangélikus és református egyház szeretné megmutatni az embereknek, hogy a reformáció értékei a magyar társadalom máig ható építőelemei. Állami támogatással szeretnék összegyűjteni a szellemi kincseket, alkotópályázatot, tudományos kutatásokat, konferenciákat, kiadványokat terveznek, valamint

olyan központi rendezvényeket, melyek azt segítik, hogy a résztvevők megújult lélekkel szolgálhassák Istent és népüket. A 2017-es ünnepségek további református vonatkozása, hogy a magyar református közösség 450 éves lesz, hisz létét az 1567-es debreceni zsinattól számítja.

Tudom, az Úrnak terve van velem

Medgyesi gyülekezeti nap

A közelmúltban szervezték Medgyesén a hatodik református gyülekezeti napot, amelynek címadó témája *Hol van a helyem Isten tervében?* volt. Az esemény célját a szervező presbitérium a szörványban élő magyar reformátusság hitbéli és kapcsolatbéli építésében jelölte meg. Az ünnepi istentiszteleten Lakatos Péter marosvásárhelyi lelkipásztor hirdetett Igét, aki Ézsau és Jákób történetéből egy különleges pillanatot ragadott meg. Izsák fia, Ézsau – bár elsőszülöttségi joggal rendelkezett – Isten áldásával szemben mégis megvetést mutatott, többre becsülve egy tál lencsét, mint Isten ígértét. A vendéglelkész hangsúlyozta: a 21. század Európájának keresztyénsége számára mindez akár figyelmeztetéssel is felér. Istennek ajándéka, az áldás önmagában ma is visszavonhatatlan, de emberi készség és hit nélkül a modern európai ember nem tud mit kezdeni e lelket és közösséget építő, drága ajándékkal.

Székely Zoltán házigazda lelkész köszöntése után a vallásórás gyermekek szívből énekeltek: „az Úrnak terve van velem!”. Az ünnepélyen felszólalt a református egyház főgondnoka, dr. Székely-Vass Gyöngyi, a gyülekezet diakónusa, Székely Anna-Eli, a helyi RMDSZ-elnök, Orosz Csaba, a Báthori István-iskola igazgató-

ja, Szederjesi György és az evangélikus egyház karvezetője, Tóth Edith. Moroşanu Norbert 6. osztályos diák Reményik Sándor *Templom és iskola* című versét olvasta fel.

A nap témájával kapcsolatban számos értékelés, gondolat hangzott el: „Isten tervei formálják életünket”, „az Úr az én Pásztorom”, „Istennek a terve Jézus munkájában válik láthatóvá”, a gyülekezet pedig hálás szívvel hallgatta ezeket. A templomi ünnepély a medgyesi evangélikus egyház kórusának színvonalas műsorával zárult.

Az imateremben Jakab Árpád képzőművész és az alig 17 éves Katona Ildikó közös festménykiállítása volt megtekinthető. A tárlat alkotásai változatosak és különlegesek voltak. Előtérbe került a két művészlelkes sokoldalú érdeklődése, de a teológiai megállapítás helyénvalósága is: az, aki megtalálta a helyét Isten tervében, akár művészi alkotásokban is kifejezheti tehetségét.

A gyülekezeti nap második felét a meghívottak és a gyülekezet tagjai a medgyesi NoiS vendéglőben töltötték az estig zajló program keretében. Közös ebéd és zene mellett a résztvevők gyönyörű széki és mezősegi néptáncokat láttak a Gyöngyvirág Táncegyüttes és irányítója, Lukács Levente jóvoltából. A tombolázás a támogató gyűjtés jegyében zajlott, a bevételt ugyanis a presbitérium a Fehér megyei Medvés templomának renoválására szeretné felajánlani.

Székely Zoltán

Úrvacsorai kelyhek készítésével és egyházi tárgyak restaurálásával foglalkozom. Elérhetőségek: 0264-433241; 0765-128601.

Imrei Imre ötvösmester, Kolozsvár

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár
Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.
Telefon: 0731 019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában.

Felelős vezető: Dávid Zoltán

Olvasószerkesztő: Sztranyiczki Mihály

Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos

Tördelés: Czirmay Ágnes

